

Arrest

nr. 308 949 van 26 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VERSTRAETEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 7 maart 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 11 maart 2020 om internationale bescherming. Op 24 oktober 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U heeft de Eritrese nationaliteit en u bent van etnische origine Tigrinya. U werd geboren op (...) in Adi Azahit, niuszoba Barentu, zoba Gash Barka. U verhuisde van uw geboortedorp naar Fawelina, en later naar Shenab omwille van het uitbreken van de oorlog met Ethiopië. Vanaf 2003 verbleef u samen met uw ouders in Gerenfit, gelegen in zoba Gash Barka. U hielp uw ouders in de landbouw en ging naar school tot de 8ste graad. Op 30 januari 2011 huwde u met S(...) A(...) O(...) (O.V. (...)). Af en toe ging u ook naar haar verblijfplaats in Hadam en Antorre. In november 2014 werd u opgepakt door militairen en meegenomen naar de gevangenis van Shakat, waar u een maand werd vastgehouden. Vervolgens ging u voor militaire training naar een militair centrum in Kormenae, waar u allerhande werk diende te verrichten in afwachting van meer rekruten zodat de effectieve militaire training kon starten. In maart 2015 slaagt u er echter in te ontsnappen. U ging naar Barentu omdat uw intussen zwangere vrouw daar was. Na een week bij uw vrouw in Barentu ging u naar huis in Gerenfit. 's Nachts dook u onder in de bergen. Na drie weken vertrok u naar Omhajer, waar u vervolgens nog zo'n drie à vier weken bleef om een veilige route te vinden alvorens in mei 2015 Eritrea te verlaten omwille van de onderdrukking door de regering.

U reisde vanuit Eritrea naar Soedan, waar u 1 maand in Shegerab en 2 weken in Khartoem verbleef. U reisde verder naar Libië, waar u twee weken verbleef. U arriveerde in Italië in augustus 2015 en reisde verder naar Zwitserland, waar u aankwam op (...), de dag waarop uw zoon A(...) T(...) N(...) geboren werd. U diende een asielaanvraag in, dewelke werd geweigerd in juni 2019. U reisde vervolgens via Frankrijk verder naar Spanje, waar uw echtgenote intussen verbleef. U bleef daar van juni 2019 tot maart 2020 samen met uw vrouw en kind. Jullie kregen geen steun meer van de overheid, waarop jullie besloten het land te verlaten. Jullie reisden via Frankrijk naar België waar jullie op 7 maart 2020 aankwamen en op 11 maart 2020 om internationale bescherming verzochten.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u uw negatieve beslissing van Zwitserland, uw origineel huwelijkscertificaat, een origineel doopcertificaat van uw zoon, een kopie van 2 nationaliteitsbewijzen en van de geboorteakte en een vaccinatiebewijs van uw zoon neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om

internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er dient te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, nl. Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. U maakt uw illegale vlucht uit Eritrea niet aannemelijk, waardoor eveneens uw vrees voor vervolging in twijfel getrokken wordt.

Om te beginnen dient gewezen te worden op de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde tegenover de asielinstanties van Zwitserland (waar u een verzoek tot internationale bescherming had ingediend alvorens dat in België te doen) en uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties, zowel wat betreft uw eerdere verblijfplaatsen als uw illegale vlucht zelf.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw eerdere verblijfplaatsen in én buiten Eritrea. U verklaarde namelijk zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u in Gerenfit, zoba Gash Barka verbleef van 2003 tot aan uw vertrek uit Eritrea in 2015 (DVZ vragenlijst, vraag 10; NPO, p. 6). Na de overdracht van uw administratief dossier, van de DVZ aan het CGVS, werden de Zwitserse autoriteiten gecontacteerd door het CGVS, teneinde alle informatie op te vragen betreffende uw asielaanvraag en –procedure daar. Uit uw administratief dossier in Zwitserland blijkt echter dat u tijdens uw drie interviews daar heeft verklaard in Israël gewoond te hebben van 2011 tot 2014 (interview Zwitserland bij Protokoll der Befragung zur Personen (BzP), d.d. 07/09/2015; vraag 2.04; interview Staatssekretariat für Migration (SEM), d.d. 24/5/2017, vraag 31, 32, interview SEM d.d. 11/05/2018, vraag 75). Wanneer u hierover werd bevraagd tijdens uw gehoor op het CGVS, antwoordde u louter dat u nooit in Israël hebt verbleven en dat u het enkel zei in Zwitserland omdat u in Israël gemakkelijk een paspoort zou krijgen en dat u zo het verkrijgen van uw paspoort kon verklaren voor de Zwitserse autoriteiten (NPO, p. 15-16). Deze uitleg volstaat echter niet. Uit uw verklaringen in Zwitserland blijkt dat u over dit verblijf in Israël tot drie keer toe consistente en gedetailleerde verklaringen aflegde, hetgeen er op wijst dat u wel degelijk een bepaalde periode in het land verbleven hebt. Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u, tot drie keer toe, consistente verklaringen kan afleggen over uw verblijf in Israël en wat u daar heeft meegemaakt indien u daar niet daadwerkelijk gewoond zou hebben (zie, BzP d.d. 07/9/2015; vraag 2.04, 2.05 SEM d.d. 24/5/2017, vraag 32, 46, 144; SEM d.d. 11.5.2018, vraag 73, 75). Dat u dan op het CGVS plots verklaarde daar nooit gewoond te hebben, is volstrekt ongeloofwaardig. Het geheel aan tegenstrijdige verklaringen aangaande uw verblijf in Israël tast reeds op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid aan alsook de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht uit Eritrea aangezien uw verblijf in Israël en het al dan niet verkrijgen van een paspoort onlosmakelijk verbonden zijn met uw beweerde illegaal vertrek uit Eritrea (zie verder). Men kan echter redelijkerwijze verwachten dat een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, de asielinstanties van het land waar hij of zij aankomt en zich wenst te vestigen in vertrouwen neemt m.b.t. alle aspecten van deze vrees voor vervolging en dit vanaf het eerste verzoek tot internationale bescherming, zeker aangaande de verblijfplaatsen, de reisroute en de personen die integraal deel uitmaken van de afgelegde reisroute. U slaagde er echter niet in een overtuigende verklaring te geven waarom u hier tijdens uw eerdere verzoeken geen eerlijke verklaringen over zou hebben afgelegd.

Bovendien maakte u niet aannemelijk dat u Eritrea illegaal verlaten zou hebben omwille van uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vlucht en reisroute. U verklaarde op de DVZ dat u Eritrea illegaal en te voet verliet in mei 2015 (DVZ vragenlijst, vraag 37). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS schetste u uw vertrek uit Eritrea op onderstaande wijze. U verklaarde dat u, nadat u ontsnapte uit het opleidingscentrum in maart, naar Barentu en later naar Gerenfit ging. Van daaruit ging u naar Antorre, Aiterif en Omhajer. U bleef daar even om de route te verkennen. U bleef daar voor 3 weken en u werkte er op de landbouvvelden van iemand anders bij een project om nieuwe landbouvvelden te maken. Uw doel was om een route te vinden die naar Hamdait, Soedan leidde. In Hamdait ging u naar een vluchtelingenverzamelpunt. Daar bleef u 5 dagen tot de auto vol was en ze u meenamen naar Wadelhelo, waar u 1 nacht verbleef vooraleer u naar Shegerab ging. In Shegerab verbleef u 1 maand in het vluchtelingenkamp (NPO, p. 13-14).

U verklaarde ook, net zoals op de DVZ, dat u Eritrea illegaal verliet (NPO, p. 14). Deze verklaringen rijmen echter niet met de verklaringen die u aflegde in Zwitserland. Daar verklaarde u namelijk dat u met uw paspoort op 29 juni 2015 met de bus van Barentu naar Tesseney vertrok, van Tesseney naar Kassala en dan verder naar Khartoem (interview Zwitserland bij Protokoll der Befragung zur Personen (BzP), d.d. 07/09/2015, vraag 5.01). Hier verklaarde u eveneens dat u legaal het land heeft verlaten (BzP, vraag 5.02). Ook tijdens uw derde interview in Zwitserland verklaarde u dat u een exitvisum ging halen en u daarmee met de bus naar Khartoem reisde (interview Zwitserland d.d. 11 mei 2018, vraag 72). Het behoeft weinig verduidelijking dat deze verklaringen onmogelijk met elkaar te rijmen vallen en er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u te voet en illegaal de grens bent overgestoken.

De ongeloofwaardigheid van uw illegaal vertrek wordt verder bevestigd door uw verklaringen omtrent uw paspoort en exitvisum, aangezien ook deze doorspekt zijn met tegenstrijdigheden. Uit de informatie die terug te vinden is in uw Zwitsers asiendossier blijkt namelijk dat u reisde met een paspoort en exitvisum, dewelke u eveneens voorlegde aan de Zwitserse autoriteiten. Het betreft een Eritrees paspoort onder uw eigen naam, A(...) T(...) M(...) (paspoort nummer: (...)). Het paspoort werd afgegeven door het Departement van Immigratie en Nationaliteit op 19 maart 2015, geldig tot 18 maart 2020. Het ID-nummer van het paspoort, (...), is eveneens overeenkomstig met het ID-nummer op uw identiteitskaart, dewelke u ook voorlegde bij de Zwitserse autoriteiten. Het exitvisum dat u voorlegde, bevat identiek hetzelfde paspoortnummer en werd afgestempeld op 29 juni 2018 te Talataasher. Er werd u op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of u ooit een paspoort heeft gehad. Hierop antwoordde u 'nee' (NPO, p. 6). Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen in Zwitserland, verklaarde u dat u het verzonnen had om u daar te laten erkennen en dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort of exitvisum (NPO, p. 14-15). Dit is manifest tegenstrijdig met de gegevens in uw dossier van Zwitserland. Nadat er nog eens werd aangedrongen om de waarheid te vertellen, gaf u toe een document te hebben gebruikt om naar Soedan te reizen, maar stelde u dat u het illegaal verkregen heeft bij uw lokale administratie (NPO, p. 15). Wederom zijn uw verklaringen uitermate tegenstrijdig en veranderde u uw verklaringen over hoe u deze twee documenten heeft verkregen volledig. In Zwitserland verklaarde u namelijk dat u uw paspoort heeft aangevraagd in de Eritrese ambassade te Tel Aviv, nadat bekend werd gemaakt dat Israël u zou deporteren. U heeft hiervoor de 2% diaspora belasting betaald en u bent teruggevologen naar Asmara. U verklaarde dan in Asmara uw paspoort en exitvisum afgehaald te hebben. De reden die u opgaf bij de aanvraag voor uw exitvisum was het bezoeken van uw broer in Soedan. (interview BzP vraag 2.05, 4.02; interview SEM d.d. 24/05/2017 vraag 34, 36, 39, 46, 144, 147, 151; interview SEM d.d. 11/05/2018; vraag 72-76, 81). Op het CGVS verklaarde u echter dat u nooit in Israël bent geweest, maar dat uw lokale administrator op illegale wijze uw paspoort en exitvisum heeft gemaakt nadat u hem hier 5000 Nakfa voor betaalde (NPO, p. 15). Het is echter maar weinig redelijk dat u opnieuw uw verklaringen wijzigde nadat u geconfronteerd werd met uw verklaringen in Zwitserland, temeer omdat u reeds bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen werd op het belang van waarachtige verklaringen.

Tot slot worden uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw illegaal vertrek bevestigd door de verklaringen van uw vrouw (zie notities van het persoonlijk onderhoud echtgenote, toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). Ze verklaarde dat u, op aanraden van een vriend, moest zeggen tegen de administratieambtenaar in Eritrea dat u moest doen of u van Israël kwam om zo een geldig passing permit te krijgen om naar Soedan te gaan. U betaalde de ambtenaar hier geld voor en u stak legaal de grens over met de auto en dat papier (NPO echtgenote, p. 12, 14-15). Ook haar verklaringen vallen niet te rijmen met de uwe en zijn zodoende louter een bevestiging van het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u Eritrea illegaal verlaten zou hebben.

Bovenstaande vaststellingen maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw illegaal vertrek uit Eritrea zoals u het voor het CGVS uiteenzette, hetgeen doet vermoeden dat u een legaal vertrek en het bezit van een paspoort tracht te verbergen.

Het dient benadrukt te worden, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië" van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst. In november 2022 tekenden de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro. Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst]. Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw huwelijkscertificaat en het doopcertificaat van uw zoon bevestigen respectievelijk enkel dat u getrouwd bent en dat uw zoon gedoopt is. De kopieën van de geboorteakte en het vaccinatiecertificaat van uw zoon bevatten louter informatie over zijn identiteit dan wel inentingen. Uw negatieve beslissing van Zwitserland verandert ook niets aan bovenstaande vaststellingen, maar bevestigt slechts dat u geen nood heeft aan internationale bescherming. De kopieën van de nationaliteitsbewijzen tonen slechts de identiteit en nationaliteit van de betrokken personen aan, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster, i.e. de echtgenote van verzoeker, wordt genomen luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Eritrees staatsburger van Tigrinya origine te zijn, geboren op (...) in Adi Felesti (zoba Gash Barka). U woonde in Hadamu (zoba Gash Barka). U bent traditioneel gehuwd met T(...) M(...) A(...) (O.V. (...)), met wie u ook twee minderjarige kinderen heeft.

Uw man verliet Eritrea in 2015. Zelf kon u hem toen niet vervoegen omdat u op dat moment hoogzwanger was. Na zijn vertrek kreeg u problemen met militairen die op zoek waren naar uw man. Ze dachten dat u wist waar hij was, daarom namen ze u mee naar de gevangenis van Barentu. Uiteindelijk slaagde uw moeder erin u vrij te krijgen omdat u zwanger was. Na uw vrijlating besloot u dat u het land ook zou verlaten. U diende echter te wachten tot u zelf voldoende gerecupereerd was van uw bevalling en uw zoontje oud genoeg was. U verliet Eritrea uiteindelijk in 2017. Met de hulp van een jongen uit uw dorp slaagde u erin een smokkelaar te vinden die u de grens met Ethiopië over kon helpen. In Ethiopië verbleef u enkele maanden in het vluchtelingenkamp van Adi Harish alvorens u met de hulp van een smokkelaar naar Soedan probeerde te reizen. U werd echter door de smokkelaar gekidnapt en overgebracht naar Libië. Nadat uw familie u vrijkocht, verbleef u nog ruim een jaar in Libië alvorens u per boot de oversteek naar Malta maakte. De Maltese autoriteiten stuurden u vervolgens door naar Spanje, waar u op 30 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In maart 2020 kwam u uiteindelijk samen met uw man, die u ondertussen vervoegd had, naar België, omdat jullie in Spanje geen financiële steun meer kregen. Op 11 maart 2020 dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek werden volgende stukken neergelegd: verschillende medische documenten uit België, twee nationaliteitsbewijzen, een nationaliteitsbewijs van uw vader, een vaccinatieattest en de geboorteakte van uw zoon en e-mailverkeer betreffende de medische situatie van uw andere zoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het medisch attest dat u neerlegde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS bleek immers dat u moeite had om lang te zitten (CGVS 1, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u zowel tijdens het eerste, tweede als derde onderhoud meegedeeld dat u het moest melden indien u pijn had, even wilde wandelen of nood had aan een pauze (CGVS 1, p. 3-4 – CGVS 2, p. 3 – CGVS 3, p. 2-3). Het eerste onderhoud werd uiteindelijk stopgezet omdat u ziek was. In het kader van uw daaropvolgende onderhouden maakte u nooit melding van enig probleem ter zake, noch tijdens het onderhoud, noch na afloop ervan. Uit de overige medische documenten die in het kader van uw verzoek werden neergelegd, blijkt dat u kampt met psychische problemen en u op 13 april 2021 na een ruzie met uw partner een zelfmoordpoging ondernam door middel van het drinken van javel. De documenten in kwestie bieden echter geen enkel zicht op de aard, ernst en draagwijdte van uw medisch-psychologische problemen noch over de impact die deze psychische problemen zouden kunnen hebben op uw cognitieve vermogens en uw geheugen. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure noch dat bijkomende bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Tijdens uw derde onderhoud vermeldde u wel dat u gestrest was omdat u een kind met medische problemen heeft en u in tegenstelling tot andere landgenoten nog steeds geen beslissing betreffende uw asielerzoek had ontvangen (CGVS 3, p. 5-6, 23-24). U ging hiervoor reeds tweemaal naar de psycholoog (CGVS 3, p. 24). U maakte echter niet in concreto aannemelijk hoe uw psychologische toestand een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Na afloop van het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat het onderhoud voor u goed verlopen was en het onderhoud niet zo moeilijk was, maar u nerveus en emotioneel was omdat het zo lang geduurd had (CGVS 3, p. 28). Na afloop van het onderhoud maakte uw advocaat nog een medisch-psychologisch attest van Solentra d.d. 19 december 2022 over. Hieruit blijkt dat u bij deze organisatie in begeleiding was tussen 29/8/2022 en 26/9/2022 omwille van angst en depressieve klachten, gerelateerd aan traumatische gebeurtenissen, de geboorte van uw zoon Ja(...) bij wie een aangeboren chromosomale afwijking met repercussies op zijn ontwikkeling is vastgesteld. U stelde zich afhankelijk op van uw echtgenoot, isoleerde u en kwam mits stimulering weinig tot actie. De onzekerheid rond de uitkomst van de asielprocedure woog bovendien zwaar op uw gezin. U had 3 sessies die zich vooral focusten op het rouwproces rond de aangeboren afwijking van uw zoon Ja(...) en rondde de begeleiding vervolgens zelf af, niettemin verdere begeleiding aangewezen werd. Ook hieruit kan niet geconcludeerd worden dat u omwille van uw medisch-psychologische toestand niet op zelfstandige en volwaardige wijze deel zou kunnen nemen aan onderhavige procedure en bijkomende bijzondere steunmaatregelen aan de orde zouden zijn. Bij aanvang van uw vierde en laatste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u zich fysiek en mentaal in staat voelde het onderhoud te volbrengen. U was ondertussen bevallen en uw oudste zoon was ondertussen ook opnieuw ok (CGVS 4, p. 2). U maakte in de loop van het onderhoud opnieuw melding van het feit dat u heel bezorgd was en stress had omwille van uw kind met het syndroom van Down en het lange wachten op een beslissing (CGVS 4, p. 16). U legde echter geen bijkomende medische stukken neer om uw verklaringen te ondersteunen en maakte evenmin in concreto aannemelijk dat u omwille hiervan niet op zelfstandige en volwaardige wijze deel zou kunnen nemen aan onderhavige procedure. U maakte noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud melding van enig probleem betreffende het verloop van

het onderhoud, enkel van het feit dat vergissen menselijk is (CGVS 4, p. 17). Bij aanvang van uw derde onderhoud gaf u tot slot ook aan dat u medicatie nam om aan te sterken omdat uw gewicht aan de lage kant was tijdens uw zwangerschap. U gaf aan niet te weten of deze medicatie een effect zou hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS 3, p. 2-3). Noch tijdens, noch na afloop van deze onderhoud maakte u melding van enig probleem betreffende het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Eritrea verlaten hebt omdat u er problemen kende met uw autoriteiten na het vertrek van uw man, die deserteerde. Bij terugkeer naar Eritrea vreest u ook problemen te kennen met uw autoriteiten omdat u het land illegaal verlaten heeft (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS 2, p. 13 - CGVS 3, p. 21 - CGVS 4, p. 4).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. U slaagde er immers niet in aannemelijk te maken dat u het land illegaal verliet. Ook aan het illegale vertrek van uw man en de door hem ingeroepen vrees bij terugkeer kan geen geloof gehecht worden.

Wat betreft het illegale vertrek van uw man en de problemen die u omwille hiervan zelf zou hebben gekend, zij erop gewezen dat uw man niet aannemelijk wist te maken dat hij in 2015 deserteerde en Eritrea vervolgens illegaal verliet. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, T(...) M(...) A(...) (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“(…)”

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de desertie van uw man en zijn illegaal vertrek uit Eritrea, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille hiervan met uw autoriteiten verklaarde te hebben gekend. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw eigen illegale vertrek uit Eritrea dient te worden vastgesteld dat u er evenmin in slaagde dit aannemelijk te maken.

Vooreerst dient in dit verband verwezen te worden naar het legale vertrek van uw man, dat ook uit uw eigen verklaringen blijkt. U stelde dat uw man Eritrea op legale wijze heeft verlaten. Hij verkreeg hiertoe van de lokale administratie tegen betaling een geldig document waarmee hij het land kon verlaten (CGVS 15/12/2021, p. 12-13). Zelf zou u echter niet eens gepoogd hebben een dergelijk document aan te vragen, naar eigen zeggen omdat u niet wist of dat mogelijk was in uw geval (CGVS 4, p. 14). Deze verklaring overtuigt niet gelet op de situatie waarin u zich op dat moment bevond. Op het moment van uw beweerde vertrek had u immers een baby van 1 jaar oud (CGVS 4/10/2023, p. 4, 5). U was zich ook terdege bewust van het gevaar en de moeilijkheid om de grens illegaal over te steken (CGVS 2, p. 15 - CGVS 3, p. 10 – CGVS 4, p. 5, 10, 12). Gevraagd waarom u in die omstandigheden niet eens geprobeerd had een dergelijk geldig uitreisdocument voor uzelf te bekomen, kwam u niet verder dan dat u niet wist of het voor u mogelijk was (CGVS 4, p. 14). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier (zie Eritrea. National service, exit and return.), blijkt dat vrouwen in principe dertig jaar oud moeten zijn om een exitvisum uitgereikt te krijgen, tenzij ze kinderen hebben. Zelf was u op het moment van uw vertrek nog geen dertig jaar oud. U had echter wel reeds een kind van op dat moment ongeveer 1 jaar oud (CGVS 4, p. 5), waardoor u zodoende wel in aanmerking kwam voor een uitreisvisum. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de leeftijdsgrens voor het uitreiken van een uitreisvisum voor kinderen op 5 jaar ligt, zodat ook uw kind in aanmerking kwam voor een uitreisvisum. Een bijkomende voorwaarde voor het verkrijgen van een exitvisum is het voltooien van de verplichte legerdienst of vrijstelling ervan. Welnu, gehuwde vrouwen en zwangere vrouwen of vrouwen met kinderen worden doorgaans vrijgesteld van de verplichte legerdienst, aldus dezelfde objectieve informatie. Bijgevolg was het voor u als gehuwde vrouw (Verklaring DVZ, nr. 14) zowel op het moment van het vertrek van uw man – u was toen zwanger (CGVS 2, p. 12 - CGVS 4, p. 5) – als op het moment van uw eigen vertrek – u had toen een kind van 1 jaar oud - geenszins onmogelijk om vrijgesteld te zijn van dienst en bijgevolg in aanmerking te komen voor een paspoort en exit-visum, die u in de mogelijkheid zouden stellen het land op legale wijze te verlaten. Dit doet reeds twijfels rijzen over uw beweerde illegale vertrek.

De geloofwaardigheid van uw beweerde illegale vertrek wordt verder volledig onderuit gehaald door tal van fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische

asielinstanties. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat u te voet van Eritrea naar Ethiopië reisde en u gedurende 2 dagen onderweg was (Verklaring DVZ, nr. 37). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u om 10 uur PM was vertrokken en u om 2 uur AM aan de grens met Ethiopië was aangekomen (CGVS 2, p. 15). U herhaalde dit later en bevestigde dat u in totaal 4 uur had gestapt vanuit uw dorp tot aan de Ethiopische grens (CGVS 2, p. 17). Later stelde u deze verklaringen bij en gaf aan dat jullie vermoedelijk langer hadden gewandeld, maar u 's avonds vertrokken was en u de volgende ochtend aangekomen was (CGVS 2, p. 18-19). Toen u vervolgens gewezen werd op het verschil met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kon u geen afdoende verklaring bieden. U opperde dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken misschien een andere vraag werd gesteld of dat u misschien een fout maakte, maar benadrukte dat het verhaal hetzelfde was en u niet loog over uw reis (CGVS 2, p. 19). Tijdens uw derde onderhoud vertelde u eveneens dat u rond 10 u 's avonds was vertrokken en de hele nacht gestapt had. U zei ook spontaan dat u op vrijdagavond was vertrokken en de hele nacht gestapt had tot zaterdagochtend. U herinnerde zich deze concrete details omdat zaterdag marktdag was. Uw burens zouden daarom denken dat u vertrokken was om naar de markt in Antorre te gaan en zouden niet vermoeden dat u eigenlijk de grens had overgestoken (CGVS 3, p. 10). U herhaalde later nogmaals dat jullie rond 10u vertrokken waren en 's ochtends aankwamen toen het al een beetje klaar was (CGVS 3, p. 14). Tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS gaf u echter nog een andere versie van de feiten. Toen stelde u dat u op de dag van uw vertrek vroeg in de ochtend opstond en nog voor zonsopgang vertrok. De dag van uw vertrek was een zaterdag. U herinnerde zich dit omdat zaterdag marktdag is en iedereen dus denkt dat mensen op zaterdag naar de markt gaan (CGVS 4, p. 7). Toen jullie de grens met Ethiopië overstaken, was het reeds middag en na lunchtijd (CGVS 4, p. 9). Beide versies van de feiten vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Toen u hierop gewezen werd, argumenteerde u dat u problemen had met uren en tijd. U werd er vervolgens op gewezen dat uw beide versies van de feiten ongeacht de concrete tijdsaanduidingen hoe dan ook niet verenigbaar waren en er redelijkerwijze wel van u verwacht kon worden zich te herinneren of u de hele tijd in het donker hebt gewandeld tot het licht begon te worden, dan wel of u vertrokken bent voor zonsopgang, maar het grootste deel van de route na zonsopgang heeft afgelegd. Hierop antwoordde u dat het beter was te stellen dat jullie de hele nacht gewandeld hadden (CGVS 4, p. 14). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zij volledigheidshalve opgemerkt dat uit uw verklaringen tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS inderdaad bleek dat u omwille van uw ongeletterdheid moeite hebt om afstanden en tijd in te schatten (CGVS 4, p. 6-7). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat dit niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen te verschonen. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op basis van de cyclus van de zon en maan op zijn minst kan aangeven hoeveel dagen/nachten u te voet onderweg bent geweest alsook op welk moment van de dag/nacht u bent vertrokken en aangekomen. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u uw dagelijks leven ook volgens de cycli van de zon leidde (CGVS 3, p. 15). Het is dan ook niet serieus te noemen dat u niet zou weten of u minder dan een dag dan wel 2 dagen onderweg zou zijn geweest, dan wel of u uitsluitend 's nachts of ook gedurende de dag zou hebben gewandeld. De hierboven opgesomde tegenstrijdigheden blijven zelfs rekening houdende met uw ongeletterdheid bijgevolg overeind.

Uw verklaringen aangaande uw illegaal vertrek waren bovendien ook op andere punten tegenstrijdig. Voor uw illegale uitreis deed u een beroep op een smokkelaar, met wie u in contact kwam via een dorpsgenoot, meer bepaald een jongen (CGVS 2, p. 15-17). Uw verklaringen over uw ontmoetingen met deze smokkelaar waren evenmin consistent. U ontmoette de smokkelaar 1 keer voor uw vertrek. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u over deze ontmoeting dat ze plaatsvond in uw dorp, Hadamu, bij een boom. De dag van uw vertrek hadden jullie afgesproken ergens in de velden, op 25 min wandelen van uw dorp (CGVS 2, p. 17). Tijdens uw derde onderhoud zei u echter dat u op de avond van uw vertrek met uw dorpsgenoot had afgesproken onder de boom, Mekei genaamd, in jullie dorp. De smokkelaar is ook naar deze boom gekomen en van daaruit vatten jullie jullie reis aan (CGVS 3, p. 11, 13). Deze versie van de feiten is andermaal in strijd met uw eerdere verklaringen. Tijdens uw vierde onderhoud herhaalde u opnieuw dat u op de dag van uw vertrek met uw dorpsgenoot en de smokkelaar had afgesproken aan de boom Mekei in uw dorp, niet ver van uw huis (CGVS 4, p. 7, 12). U stelde tevens dat u de smokkelaar 3 dagen voor uw vertrek reeds had ontmoet om concrete afspraken te maken voor uw vertrek. Deze ontmoeting vond eveneens plaats aan de boom in uw dorp, dezelfde plaats waar u ook afsprak op de dag van uw vertrek (CGVS 4, p. 13). Gewezen op de ongerijmdheid van uw verklaringen, kon u ook ditmaal geen afdoende verklaring bieden. U argumenteerde nogmaals dat u problemen had met tijdsaanduidingen en veel stress had (CGVS 4, p. 15). Zoals hierboven reeds geargumenterd, volstaat dit niet ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zelfs indien u niet in staat bent tijden en afstanden accuraat in te schatten, kon wel redelijkerwijze van u verwacht worden dat u kon aangeven of u de smokkelaar ontmoette in uw dorp zelf, aan een befaamde boom, dan wel buiten uw dorp op een onbestemde plaats in de velden. Ook op dit punt bleef u echter in gebreke.

Tot slot legde u ook volatiele en ongerijmde verklaringen af over de prijs die u voor uw illegale uitreis betaalde en het moment van de betaling. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw reis van Eritrea naar Ethiopië 70 000 Nakfa kostte (Verklaring DVZ, nr. 36). Tijdens uw tweede onderhoud vertelde u dan weer dat u de smokkelaar 80 000 Nakfa verschuldigd was, maar u zoveel niet kon betalen (CGVS 2, p.

16). U zei in eerste instantie dat u de smokkelaar niet betaalde en uw ouders het gevraagde bedrag na uw aankomst in Tigray betaalden (CGVS 2, p. 16). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u de smokkelaar niet op voorhand betaalde, paste u uw verklaringen aan en zei dat u de smokkelaar op voorhand 40 000 Nakfa had betaald. U spaarde dit bedrag bijeen en gaf het op voorhand aan de smokkelaar (CGVS 2, p. 17). Tijdens uw derde en vierde onderhoud gaf u een totaal andere versie van de feiten. Tijdens uw derde onderhoud zei u dat u de smokkelaar zelf maar 2 à 3000 Nakfa betaalde aangezien u niet meer geld had. U overhandigde dit geld op het moment dat jullie elkaar ontmoetten om te vertrekken (CGVS 3, p. 12-13). U zei tevens dat u de smokkelaar voor de dag van uw vertrek geen geld gegeven had (CGVS 3, p. 13), wat overduidelijk haaks staat op uw eerdere verklaringen. Tijdens uw laatste onderhoud herhaalde u dat u de smokkelaar een paar duizend Nakfa, ongeveer 2000, had betaald, maar situeerde u deze betaling op een heel ander moment. U gaf immers aan dat u de smokkelaar pas betaalde nadat u de grens met Ethiopië was overgestoken (CGVS 4, p. 12). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Toen u hierop gewezen werd, kon u geen aannemelijke uitleg bieden.

Toen u tijdens uw derde onderhoud geconfronteerd werd met eerdere verklaringen over het bedrag dat u aan de smokkelaar betaalde, antwoordde u dat u zich enkel kon herinneren dat de jongen, dit is uw dorpsgenoot, gezegd had dat de smokkelaar tot 10 000 kon vragen, maar u hem niet zoveel hebt gegeven en al zeker geen 40 000 (CGVS 3, p. 25), wat geen verschoning biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Vervolgens werd u gevraagd of u uw uitreis naar Ethiopië volledig zelf bekostigde dan wel of er ook nog iemand anders voor u betaalde. Hierop verklaarde u dat u de smokkelaar het geld had gegeven dat u had en uw familie u niet verteld had of er later iemand bij hen geweest was om geld te vragen. Toen u vervolgens om verduidelijking werd gevraagd zei u stellig dat uw familie niet betaald had, want ze u dit verteld zouden hebben indien dit het geval geweest was (CGVS 3, p. 25), wat andermaal haaks staat op uw eerdere verklaringen. U had tijdens uw tweede onderhoud immers uitdrukkelijk gezegd dat u na uw aankomst in Ethiopië naar huis in Eritrea belde. Uw moeder vroeg u waar u was, waarop u zei dat u in Tigray was. Ze vertelde u dat er een jongen was die hen kwam zoeken om geld te betalen, waarop u antwoordde dat ze hem moest helpen omdat hij u hielp de grens over te steken (CGVS 2, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dat u uw familie had gebeld om de smokkelaar te betalen. U wierp op dat u hen belde om losgeld te betalen toen u in Libië was (CGVS 3, p. 25). Deze argumentatie gaat echter niet op aangezien u eerder uitdrukkelijk zei dat u na uw aankomst in Ethiopië vanuit Tigray naar uw moeder had gebeld.

Toen u tijdens uw vierde onderhoud geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande het bedrag en het moment waarop u de smokkelaar betaalde, kon u evenmin afdoende verschoning bieden. U herhaalde dat u de smokkelaar geen 40 000 Nakfa had gegeven, maar het geld dat u op dat moment had. U vervolgde dat u zich niet meer herinnerde of u hem dit geld had betaald tijdens jullie wandeling of na aankomst aan de grens, maar u was er zeker van dat u geen 40 000 hebt gegeven, want zoveel had u niet. (CGVS 4, p. 15). Tijdens ditzelfde onderhoud had u trouwens ook gezegd dat de smokkelaar initieel 80 000 Nakfa wilde, maar hij zijn prijs uiteindelijk verlaagde tot 40 000 Nakfa (CGVS 4, p. 12), wat eveneens haaks staat op uw eerdere verklaringen dat uw uitreis van Eritrea naar Ethiopië respectievelijk 70 000 (Verklaring DVZ, nr. 36) en 80 000 (CGVS 2, p. 16) Nakfa kostte. Het loutere feit dat u ongeschoold bent (CGVS 3, p. 6 – CGVS 4, p. 3) volstaat niet om deze tegenstrijdigheden te verschonen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in uw dagdagelijkse leven omging met geld. Zo ging u zelf inkopen doen op de markt (CGVS 2, p. 7 – CGVS 3, p. 4, 5 – CGVS 4, p. 6) en kon u zelfs de evolutie in de verkoopwaarde van een schaap duiden (CGVS 3, p. 5 – CGVS 4, p. 4). Zodoende kon er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen over de prijs die u voor uw illegale uitreis betaalde, quod non.

Volledigheidshalve zei nog toegevoegd dat u afkomstig bent uit een dorp in de grensregio met Ethiopië (CGVS 2, p. 5, 9, 15 – CGVS 3, p. 10) en u zich binnen deze regio regelmatig verplaatste (CGVS 2, p. 7 – CGVS 3, p. 4-7 – CGVS 4, p. 5-6), zodat het loutere feit dat u bepaalde geografische kennis heeft van het grensgebied tussen Eritrea en Ethiopië op zich geenszins volstaat om uw illegaal vertrek aannemelijk te maken.

Omwille van het geheel van bovenstaande elementen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde illegale vertrek. Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud met deze vaststelling geconfronteerd werd, hield u vast aan uw beweerde illegale vertrek. U voegde nog toe dat het vertrek van uw man zijn zaak is, u in het donker bent gewandeld, maar u geen informatie kan geven over de datum en het uur van uw vertrek en het moment waarop u de smokkelaar betaald hebt, voor of na uw vertrek, niet veel uitmaakt en u veel kan vergeten (CGVS, p. 15). Ook op andere momenten tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS had u aangegeven bepaalde dingen te zijn vergeten, al dan niet door de stress (CGVS 3, p. 10, 12, 24, 25 – CGVS 4, p. 5, 14, 15, 16). Aangezien u geen enkel medisch attest neerlegde dat de door u verklaarde geheugenproblemen staft, kan ook dit argument niet weerhouden worden ter verschoning van de hierboven gedane vaststellingen.

Het dient benadrukt te worden, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus "ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië" van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea's deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst. In november 2022 tekenen de Ethiopische Federale regering en het Tigray People's Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro. Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea's deelname aan, de oorlog in het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst]. Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. De geboorteakte van uw zoon en de nationaliteitsbewijzen bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Het vaccinatieattest toont slechts aan dat uw zoon Jo(...) ingeënt is tegen poliomyelitis. Uit het e-mailverkeer betreffende de medische situatie van uw zoon Ja(...), blijkt slechts dat hij lijdt aan trisomie 21 en hij kampt met een vertraagde algemene ontwikkeling, wat hier evenmin betwist wordt. Nergens haalde u echter een vrees aan omwille van de medische situatie van uw zoon. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die toelaten op dit vlak een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofdte concluderen. Voor de beoordeling van de medische elementen an sich, dient u zich bovendien te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet worden de verzoekende partijen geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte worden gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maken. *In casu* hebben de verzoekende partijen per brief neergelegd op 2 januari 2024 gemeld dat zij bezwaar maken tegen de behandeling van hun zaak via een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van de verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen geven vooreerst een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verder onderbouwen zij hun middel als volgt:

"(...)

Verzoekers wensen te verklaren dat zij niet de waarheid hebben verklaard tijdens hun persoonlijke onderhoud bij het CGVS.

Zij beseffen dat zij hiermee zwaar in de fout zijn gegaan, doch wensen op deze manier hun fout recht te zetten.

-4.3.2.

Zo wenst verzoeker aan te halen dat de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Zwitserse autoriteiten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming daar wel degelijk de correcte verklaringen zijn.

Verzoeker heeft inderdaad Eritrea verlaten met zijn origineel paspoort en heeft dit ook aan de Zwitserse asielinstanties getoond.

Zo verbleef verzoeker geruime tijd in Israël maar is hij teruggekeerd naar Eritrea uit angst om gedepoteerd te worden door de Israëlische autoriteiten. Hij vroeg een paspoort aan bij de Eritrese ambassade te Tel Aviv en heeft hiervoor 2% diaspora moeten betalen.

Gezien verzoeker deze 2% heeft betaald, verkreeg hij een paspoort dat 5 jaar geldig was. Omwille van het feit dat verzoeker deze 2% betaald heeft kon hij in die 5 jaar geldigheid van zijn paspoort, legaal het land verlaten. Verzoeker vroeg toen inderdaad een exitvisum aan om op bezoek te gaan bij zijn broer in Soedan. Gezien hij de 2% taks betaald had, kon hij een exitvisum bekomen.

Deze exitvisa was wel maar voor 1 maand geldig. Verzoekende partij is niet binnen de voorwaarden van deze exitvisa van 1 maand, teruggekeerd naar Eritrea.

Op dit moment is zijn paspoort ook niet meer geldig.

Verzoekende partij heeft aldus op heden wel degelijke en actuele vrees bij een terugkeer naar Eritrea, gezien hij geen geldige reden meer heeft om terug te keren.

Het exitvisum voor Soedan was maar geldig voor 1 maand, en verzoeker is niet binnen de toegekende periode teruggekeerd naar Eritrea, waardoor hij zijn voorwaarden geschonden heeft en aldus niet op een legale manier kan terugkeren naar Eritrea.

-4.3.3.

Ook verzoekster wenst te verklaren dat zij niet de waarheid heeft verteld, gezien zij onder druk van verzoeker, mee moest gaan in zijn onwaarachtige verklaringen.

Echter is verzoekster formeel. Zij heeft Eritrea illegaal verlaten.

Verzoekster is nooit in het bezit geweest van een paspoort. Zij heeft Eritrea verlaten met behulp van een smokkelaar.

-4.3.4.

Verzoekers beseffen dat zij zich niet conform de medewerkingsplicht hebben gehouden en wensen aldus hun fouten recht te zetten.

Zij hebben beiden wel degelijke en vrees om terug te keren naar Eritrea. Verzoekster omwille van het illegaal verlaten van haar land, en verzoeker gezien hij de voorwaarden van zijn exitvisum niet heeft nageleefd.

-4.3.5.

Het illegaal verlaten van het land is een essentieel element bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van verzoekers uit Eritrea.

Gelet op deze gewijzigde verklaringen is het aldus essentieel dat verzoekers hieromtrent opnieuw gehoord worden.

Dit gelet op de behandeling van terugkeerders naar Eritrea, zoals ook blijkt uit het EASO: COI Country of Origin Information Report Eritrea: National service, exit, and return van september 2019:

“(...)”

Gezien verzoekende partij langs deze weg de correcte verklaringen heeft afgelegd en hij verklaarde dat hij de 2% taks betaald heeft om te mogen terugkeren van Israël naar Eritrea, werd er geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar het gegeven of verzoeker effectief in aanmerking is genomen voor een zogenaamd ‘diaspora statuut’, zoals omschreven in het bovenstaand rapport.

Meer zelfs. Uit dit rapport blijkt ook dat er ontzettend veel tegenstrijdige informatie is over de geldigheid en voorwaarden van dit statuut, en gezien verzoeker geen geldig paspoort meer heeft en de voorwaarden van zijn exitvisum niet heeft nageleefd, wel degelijk hierdoor een vrees heeft bij een terugkeer naar Eritrea:

“(...)”

Dat het tot op heden nog steeds een gevaar is om terug te keren naar Eritrea, gezien er tegenstrijdige tot geen informatie over beschikbaar is en dat personen die zogenaamd ‘amnestie’ verkrijgen, na een periode van 6 tot 12 maanden toch opnieuw behandeld worden als Eritrese onderdanen die nooit vertrokken zijn, en aldus toch hun militaire dienstplicht dienen te vervullen:

“(...)”

Gelet op het risico dat er bestaat voor terugkeerders naar Eritrea, dient het CGVS hier een grondig en zorgvuldig onderzoek naar te voeren, zeker gezien verzoekers hun verklaringen hebben verbeterd en de waarheid hier wel wensen aan te halen.

4.4.

Besluit

Verzoekende partijen beseffen dat zij zich niet conform de medewerkingsplicht hebben gehouden door niet de waarheid te vertellen bij het CGVS. Zij wensen zich hiervoor dan ook uitermate te excuseren. Verzoekers hebben echter nu wel degelijk aangetoond dat zij problemen zullen hebben bij een terugkeer naar Eritrea. Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissingen de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingsstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. De verwerende partij voegt als bijlage bij haar nota met opmerkingen een kopie van de COI Focus “*Eritrea. Uitreisvisa*” van 14 oktober 2021.

3.2.2. De verzoekende partijen leggen op 20 maart 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij, blijkens de inventaris, medische documenten inzake hun minderjarige zoon Ja. voegen (aanvullende nota van de verzoekende partijen, stukken 1 – 6).

De verzoekende partijen lichten hierbij toe dat Ja. aan het syndroom van Down lijdt en dat uit de medische verslagen blijkt dat hij een continue noodzaak heeft aan een specifieke behandeling om zijn ontwikkelingsstoornis onder controle te houden. Gelet op de zeer jonge leeftijd van hun zoon, dient er gekeken te worden naar zijn kwetsbaarheden en het hoger belang van het kind, aldus de verzoekende partijen, die verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 22bis van de Grondwet. Zij citeren uit het artikel “*Mental health in Eritrea: A brief overview and possible steps forward*” uit Journal of Global Health van 16 januari 2021 en betogen dat “*uit de bestreden beslissing van het CGVS niet blijkt dat er een grondig onderzoek gevoerd werd naar een eventuele schending van het artikel 3 EVRM in het kader van de minderjarige verzoeker die gestigmatiseerd en uitgesloten zal worden door zijn gemeenschap bij een terugkeer naar Eritrea.*”.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten.

3.3.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn

illegaal vertrek uit Eritrea, waardoor eveneens zijn vrees voor vervolging wegens het door hem voorgehouden illegaal vertrek uit het land in twijfel getrokken wordt, nu (i) er flagrante tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen afgelegd in Zwitserland en zijn verklaringen afgelegd tegenover de Belgische asielinstanties wat betreft zijn eerdere verblijfplaatsen en zijn illegale vlucht en (ii) verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn illegaal vertrek bevestigd worden door de verklaringen van zijn echtgenote, omdat (B) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing, omdat (C) er geen indicaties zijn dat verzoeker, omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger aan deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022, een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht zou hebben, nu (i) er in de geraadpleegde bronnen geen indicaties gevonden zijn van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023, (ii) nergens uit deze informatie blijkt dat er op heden nog sprake zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht van personen die niet langer dienstplichtig zijn en (iii) gezien verzoeker op legale wijze Eritrea verlaten heeft, dit impliceert dat hij op dat moment geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht en omdat (D) de door verzoeker voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de deserte van verzoeksters echtgenoot en zijn illegaal vertrek uit Eritrea, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster omwille hiervan met de autoriteiten verklaarde te hebben gekend, omdat (B) verzoekster er evenmin in slaagt haar eigen illegaal vertrek uit Eritrea aannemelijk te maken waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille hiervan vervolging zou vrezen, nu (i) verzoekster op het moment dat ze Eritrea verliet, volgens de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt en de gegevens van haar dossier, voldeed aan de voorwaarden om een exit-visum te verkrijgen en (ii) de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde illegale vertrek verder volledig onderuit wordt gehaald door tal van tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties, omdat (C) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing, omdat (D) er geen indicaties zijn dat verzoekster, omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger aan deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022, een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht zou hebben, nu (i) er in de geraadpleegde bronnen geen indicaties gevonden zijn van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023, (ii) nergens uit deze informatie blijkt dat er op heden nog sprake zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht van personen die niet langer dienstplichtig zijn en (iii) gezien verzoekster op legale wijze Eritrea verlaten heeft, dit impliceert dat zij op dat moment geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht en omdat (E) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn om de beslissing en beoordeling te wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren tijdens de administratieve procedure in essentie dat zij niet terug willen keren naar hun land van herkomst, Eritrea, uit vrees door de autoriteiten te worden vervolgd omwille van het feit dat zij Eritrea destijds illegaal verlaten zouden hebben. Verzoeker zou in november 2014 door militairen opgepakt en meegenomen zijn naar de gevangenis van Shakat, waar hij een maand vastgehouden zou zijn. Nadien zou verzoeker naar een militair centrum meegenomen zijn waar hij allerlei werk zou moeten verrichten hebben alvorens de effectieve militaire training te starten. In maart 2015 zou verzoeker erin geslaagd zijn te ontsnappen. Verzoeker zou Eritrea illegaal verlaten hebben in mei 2015 en via Soedan en Libië naar Europa gekomen zijn. Hij diende op 24 augustus 2015 in Zwitserland een verzoek om

internationale bescherming, dat in juni 2019 werd afgewezen. Na verzoekers vertrek zou verzoekster problemen gekregen hebben met de militairen die op zoek waren naar haar man. Verzoekster zou meegenomen zijn naar de gevangenis van Barentu omdat de militairen dachten dat zij wist waar haar echtgenoot was. Verzoeksters moeder zou erin geslaagd zijn verzoekster vrij te krijgen, omdat verzoekster op dat moment zwanger was. In 2017, toen verzoekster voldoende gerecupereerd was en haar zoon oud genoeg was, zou zij Eritrea verlaten hebben met de hulp van een jongen uit haar dorp die erin slaagde een smokkelaar te vinden. Via Ethiopië en Soedan zou verzoekster in Libië terechtgekomen zijn, waar zij ruim een jaar zou hebben verbleven alvorens naar Europa te komen. De verzoekende partijen zouden elkaar vervoegd hebben in Spanje en besloten hebben naar België te komen omdat zij in Spanje geen financiële steun meer kregen.

Blijkens de eerste bestreden beslissing hecht de adjunct-commissaris geen geloof aan het beweerde illegale vertrek van verzoeker uit Eritrea gelet op meerdere tegenstrijdigheden tussen enerzijds de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België en anderzijds de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in Zwitserland. Zo wijst de adjunct-commissaris erop dat (i) waar verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) als op het CGVS voorhoudt van 2003 tot aan zijn vertrek uit Eritrea in 2015 in Gerenfit, zoba Gash Barka, te hebben verbleven, uit het Zwitserse administratief dossier blijkt dat hij daar herhaaldelijk heeft verklaard in Israël te hebben gewoond van 2011 tot 2014 en over dit verblijf consistente en gedetailleerde verklaringen aflegde, dat (ii) ook zijn verklaringen met betrekking tot zijn vlucht en reisroute niet rijmen met de verklaringen die hij hierover in Zwitserland heeft afgelegd, dat (iii) waar verzoeker initieel op het CGVS ontkende ooit een paspoort te hebben gehad, uit de informatie in zijn Zwitsers asielsdossier blijkt dat hij reisde met een paspoort en exit-visum, dewelke hij eveneens voorlegde aan de Zwitserse autoriteiten, en hij na confrontatie met deze informatie weliswaar toegaf een paspoort en exit-visum te hebben gebruikt om naar Soedan te reizen maar stelde dat hij deze documenten illegaal verkregen had bij zijn lokale administratie, wat niet strookt met zijn verklaringen afgelegd in Zwitserland volgens dewelke hij zijn paspoort heeft aangevraagd in de Eritrese ambassade te Tel Aviv en dit document vervolgens, samen met het exit-visum, heeft afgehaald in Asmara, en dat (iv) ook verzoeksters verklaringen over de manier waarop verzoeker uit Eritrea is vertrokken niet te rijmen vallen met de zijne. Blijkens de tweede bestreden beslissing hecht de adjunct-commissaris evenmin enig geloof aan het beweerde illegale vertrek van verzoekster uit Eritrea, nu (i) het gelet op de situatie waarin zij zich zou hebben bevonden ten tijde van haar vertrek niet aannemelijk is dat zij niet minstens zou hebben geprobeerd om het land op legale wijze met een uitreisdocument te verlaten, waartoe zij blijkens de objectieve informatie aanwezig in haar administratief dossier kennelijk de mogelijkheid had en (ii) tal van fundamentele tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties de geloofwaardigheid van haar beweerde illegale vertrek verder volledig onderuit halen.

In hun verzoekschrift geven de verzoekende partijen aan dat zij tijdens hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS niet de waarheid hebben verteld en deze fout wensen recht te zetten.

Wat verzoeker betreft, laten de verzoekende partijen gelden dat de verklaringen die hij bij de Zwitserse autoriteiten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar heeft afgelegd *“wel degelijk de correcte verklaringen zijn”*. Zij bevestigen dat hij Eritrea verlaten heeft met zijn origineel paspoort, dat hij ook aan de Zwitserse autoriteiten heeft getoond, en dat hij geruime tijd in Israël verbleef maar teruggekeerd is naar Eritrea uit angst om gedeporteerd te worden door de Israëlische autoriteiten. Zij bevestigen verder dat verzoeker een paspoort heeft aangevraagd bij de Eritrese ambassade te Tel Aviv en dat hij na het betalen van 2% diaspora-taks een paspoort verkreeg waarmee hij Eritrea legaal kon verlaten, alsook een exit-visum voor Soedan dat één maand geldig was. Zij betogen dat aangezien verzoeker niet binnen de toegekende periode van één maand teruggekeerd is naar Eritrea, hij zijn voorwaarden geschonden heeft en aldus niet op een legale manier kan terugkeren naar Eritrea. Zij merken tevens op dat ook zijn paspoort op dit moment niet meer geldig is. Verzoeker meent op heden een actuele vrees te hebben bij terugkeer naar zijn land van herkomst *“gezien hij geen geldige reden meer heeft om terug te keren”*.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Hij dient daarbij, gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het

verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad stelt *in casu* vast dat, aangezien de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verklaren niet de waarheid te hebben verteld tijdens hun persoonlijke onderhouds op het CGVS, zij hiertoe in gebreke blijven. Dat de verzoekende partijen na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van het CGVS het geweer van schouder veranderen en zonder verdere uitleg plots stellen dat zij eerder de waarheid niet hebben verteld, is laakbaar en geenszins ernstig te noemen. Dit klemmt temeer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds werd geconfronteerd met de informatie uit zijn Zwitsers asielsdossier en eerst nog voorhield in Zwitserland louter verzonnen te hebben dat hij reisde met een paspoort en exit-visum om uiteindelijk, na herhaaldelijk aandringen van de *protection officer* de waarheid te vertellen, het gebruik van deze documenten toe te geven, maar voor te houden dat hij deze op illegale wijze verkreeg door betaling van een geldsom aan een lokale administrator (administratief dossier (hierna: AD) verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-18).

Verzoekster geeft eveneens toe niet de waarheid te hebben verteld, "*gezien zij onder druk van verzoeker, mee moest gaan in zijn onwaarachtige verklaringen*". De adjunct-commissaris merkt in de bestreden beslissingen echter terecht op, en de verzoekende partijen betwisten niet, dat verzoeksters verklaringen over de wijze waarop verzoeker Eritrea verlaten heeft niet overeenstemmen met zijn eigen verklaringen: "*Ze verklaarde dat u, op aanraden van een vriend, moest zeggen tegen de administratieambtenaar in Eritrea dat u moest doen of u van Israël kwam om zo een geldig passing permit te krijgen om naar Soedan te gaan. U betaalde de ambtenaar hier geld voor en u stak legaal de grens over met de auto en dat papier (NPO echtgenote, p. 12, 14-15).*" (eerste bestreden beslissing, p. 3). De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op 15 december 2021 verklaarde dat verzoeker behalve voormelde *passing permit* geen andere documenten gekregen had van de administratieambtenaar en dat zij uitdrukkelijk ontkende dat hij ooit een paspoort en exit-visum zou hebben gehad (NPO verzoekster 15 december 2021, p. 14). Deze verklaringen werden door verzoekster afgelegd ongeveer een maand nadat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 18 november 2021 nog had verklaard dat hij Eritrea verliet met een illegaal verkregen paspoort en exit-visum.

Nog daargelaten hogere vaststelling dat de verzoekende partijen herhaaldelijk gepoogd hebben de Belgische asielinstanties te misleiden door informatie achter te houden en valse verklaringen af te leggen met betrekking tot kernaspecten van hun relaas, welke vaststelling op zich reeds ontegensprekelijk een nefaste impact heeft op de geloofwaardigheid van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming, kan ook in de veronderstelling dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd voor de Zwitserse asielautoriteiten "*de correcte*" zijn, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid. Uit de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier respectievelijk de nota met opmerkingen blijkt dat de datum op het uitreisvisum aangeeft binnen welke periode de persoon in kwestie Eritrea hiermee kan verlaten, maar dat terugkeren op elk moment zonder problemen mogelijk is (AD verzoeker, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 4, EASO, "*Eritrea. National service, exit and return*", september 2019, p. 45 ; COI Focus "*Eritrea, Uitreisvisa*" van 14 oktober 2021, p. 6). Uit de fotokopie van verzoekers uitreisvisum blijkt dat dit werd uitgegeven op 11 juni 2015 en dat het verviel op 11 juli 2015. Nu het visum blijkt te zijn afgestempeld op 29 juni 2015, wat binnen de geldigheidsstermijn valt (AD verzoeker, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1), ziet de Raad niet in hoe verzoeker de voorwaarden van zijn uitreisvisum overschreden zou hebben en hierdoor niet meer zou kunnen terugkeren naar Eritrea. De omstandigheid dat zijn paspoort op heden niet meer geldig is staat er niet aan in de weg dat verzoeker de nodige administratieve stappen zet om de geldigheidsduur ervan te verlengen dan wel een nieuw paspoort te bekomen. Aldus brengen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen elementen aan waaruit blijkt dat verzoeker niet legaal naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren.

De Raad merkt in dit verband nog op dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in Zwitserland heeft ingediend, en ter ondersteuning waarvan hij verklaringen heeft afgelegd die hij thans in voorliggend verzoekschrift integraal bevestigt, door de Zwitserse asielautoriteiten werd afgewezen (AD verzoeker, stuk 6, 'Landeninformatie', aanvraag derde landen, Asylentscheid van 5 juni 2019).

Door verder louter te volharden in haar verklaringen Eritrea illegaal te hebben verlaten, doet verzoekster geen afbreuk aan volgende pertinente motieven opgenomen in de tweede bestreden beslissing:

"Wat betreft uw eigen illegale vertrek uit Eritrea dient te worden vastgesteld dat u er evenmin in slaagde dit aannemelijk te maken.

Vooreerst dient in dit verband verwezen te worden naar het legale vertrek van uw man, dat ook uit uw eigen verklaringen blijkt. U stelde dat uw man Eritrea op legale wijze heeft verlaten. Hij verkreeg hiertoe van de lokale administratie tegen betaling een geldig document waarmee hij het land kon verlaten (CGVS

15/12/2021, p. 12-13). Zelf zou u echter niet eens gepoogd hebben een dergelijk document aan te vragen, naar eigen zeggen omdat u niet wist of dat mogelijk was in uw geval (CGVS 4, p. 14). Deze verklaring overtuigt niet gelet op de situatie waarin u zich op dat moment bevond. Op het moment van uw beweerde vertrek had u immers een baby van 1 jaar oud (CGVS 4/10/2023, p. 4, 5). U was zich ook terdege bewust van het gevaar en de moeilijkheid om de grens illegaal over te steken (CGVS 2, p. 15 - CGVS 3, p. 10 - CGVS 4, p. 5, 10, 12). Gevraagd waarom u in die omstandigheden niet eens geprobeerd had een dergelijk geldig uitreisdocument voor uzelf te bekomen, kwam u niet verder dan dat u niet wist of het voor u mogelijk was (CGVS 4, p. 14). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier (zie Eritrea. National service, exit and return.), blijkt dat vrouwen in principe dertig jaar oud moeten zijn om een exitvisum uitgereikt te krijgen, tenzij ze kinderen hebben. Zelf was u op het moment van uw vertrek nog geen dertig jaar oud. U had echter wel reeds een kind van op dat moment ongeveer 1 jaar oud (CGVS 4, p. 5), waardoor u zodoende wel in aanmerking kwam voor een uitreisvisum. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de leeftijdsgrens voor het uitreiken van een uitreisvisum voor kinderen op 5 jaar ligt, zodat ook uw kind in aanmerking kwam voor een uitreisvisum. Een bijkomende voorwaarde voor het verkrijgen van een exitvisum is het voltooien van de verplichte legerdienst of vrijstelling ervan. Welnu, gehuwde vrouwen en zwangere vrouwen of vrouwen met kinderen worden doorgaans vrijgesteld van de verplichte legerdienst, aldus dezelfde objectieve informatie. Bijgevolg was het voor u als gehuwde vrouw (Verklaring DVZ, nr. 14) zowel op het moment van het vertrek van uw man – u was toen zwanger (CGVS 2, p. 12 - CGVS 4, p. 5) – als op het moment van uw eigen vertrek – u had toen een kind van 1 jaar oud - geenszins onmogelijk om vrijgesteld te zijn van dienst en bijgevolg in aanmerking te komen voor een paspoort en exit-visum, die u in de mogelijkheid zouden stellen het land op legale wijze te verlaten. Dit doet reeds twijfels rijzen over uw beweerde illegale vertrek.

De geloofwaardigheid van uw beweerde illegale vertrek wordt verder volledig onderuit gehaald door tal van fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat u te voet van Eritrea naar Ethiopië reisde en u gedurende 2 dagen onderweg was (Verklaring DVZ, nr. 37). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS stelde u plots dat u om 10 uur PM was vertrokken en u om 2 uur AM aan de grens met Ethiopië was aangekomen (CGVS 2, p. 15). U herhaalde dit later en bevestigde dat u in totaal 4 uur had gestapt vanuit uw dorp tot aan de Ethiopische grens (CGVS 2, p. 17). Later stelde u deze verklaringen bij en gaf aan dat jullie vermoedelijk langer hadden gewandeld, maar u 's avonds vertrokken was en u de volgende ochtend aangekomen was (CGVS 2, p. 18-19). Toen u vervolgens gewezen werd op het verschil met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kon u geen afdoende verklaring bieden. U opperde dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken misschien een andere vraag werd gesteld of dat u misschien een fout maakte, maar benadrukte dat het verhaal hetzelfde was en u niet loog over uw reis (CGVS 2, p. 19). Tijdens uw derde onderhoud vertelde u eveneens dat u rond 10 u 's avonds was vertrokken en de hele nacht gestapt had. U zei ook spontaan dat u op vrijdagavond was vertrokken en de hele nacht gestapt had tot zaterdagochtend. U herinnerde zich deze concrete details omdat zaterdag marktdag was. Uw burens zouden daarom denken dat u vertrokken was om naar de markt in Antorre te gaan en zouden niet vermoeden dat u eigenlijk de grens had overgestoken (CGVS 3, p. 10). U herhaalde later nogmaals dat jullie rond 10u vertrokken waren en 's ochtends aankwamen toen het al een beetje klaar was (CGVS 3, p. 14). Tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS gaf u echter nog een andere versie van de feiten. Toen stelde u dat u op de dag van uw vertrek vroeg in de ochtend opstond en nog voor zonsopgang vertrok. De dag van uw vertrek was een zaterdag. U herinnerde zich dit omdat zaterdag marktdag is en iedereen dus denkt dat mensen op zaterdag naar de markt gaan (CGVS 4, p. 7). Toen jullie de grens met Ethiopië overstaken, was het reeds middag en na lunchtijd (CGVS 4, p. 9). Beide versies van de feiten vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Toen u hierop gewezen werd, argumenteerde u dat u problemen had met uren en tijd. U werd er vervolgens op gewezen dat uw beide versies van de feiten ongeacht de concrete tijdsaanduidingen hoe dan ook niet verenigbaar waren en er redelijkerwijze wel van u verwacht kon worden zich te herinneren of u de hele tijd in het donker hebt gewandeld tot het licht begon te worden, dan wel of u vertrokken bent voor zonsopgang, maar het grootste deel van de route na zonsopgang heeft afgelegd. Hierop antwoordde u dat het beter was te stellen dat jullie de hele nacht gewandeld hadden (CGVS 4, p. 14). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zij volledigheidshalve opgemerkt dat uit uw verklaringen tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS inderdaad bleek dat u omwille van uw ongeletterdheid moeite hebt om afstanden en tijd in te schatten (CGVS 4, p. 6-7). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat dit niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen te verschonen. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op basis van de cyclus van de zon en maan op zijn minst kan aangeven hoeveel dagen/nachten u te voet onderweg bent geweest alsook op welk moment van de dag/nacht u bent vertrokken en aangekomen. Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u uw dagelijks leven ook volgens de cycli van de zon leidde (CGVS 3, p. 15). Het is dan ook niet serieus te noemen dat u niet zou weten of u minder dan een dag dan wel 2 dagen onderweg zou zijn geweest, dan wel of u uitsluitend 's nachts of ook gedurende de dag zou hebben gewandeld. De hierboven opgesomde tegenstrijdigheden blijven zelfs rekening houdende met uw ongeletterdheid bijgevolg overeind.

Uw verklaringen aangaande uw illegaal vertrek waren bovendien ook op andere punten tegenstrijdig. Voor uw illegale uitreis deed u een beroep op een smokkelaar, met wie u in contact kwam via een dorpsgenoot,

meer bepaald een jongen (CGVS 2, p. 15-17). Uw verklaringen over uw ontmoetingen met deze smokkelaar waren evenmin consistent. U ontmoette de smokkelaar 1 keer voor uw vertrek. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u over deze ontmoeting dat ze plaatsvond in uw dorp, Hadamu, bij een boom. De dag van uw vertrek hadden jullie afgesproken ergens in de velden, op 25 min wandelen van uw dorp (CGVS 2, p. 17). Tijdens uw derde onderhoud zei u echter dat u op de avond van uw vertrek met uw dorpsgenoot had afgesproken onder de boom, M(...) genaamd, in jullie dorp. De smokkelaar is ook naar deze boom gekomen en van daaruit vatten jullie jullie reis aan (CGVS 3, p. 11, 13). Deze versie van de feiten is andermaal in strijd met uw eerdere verklaringen. Tijdens uw vierde onderhoud herhaalde u opnieuw dat u op de dag van uw vertrek met uw dorpsgenoot en de smokkelaar had afgesproken aan de boom M(...) in uw dorp, niet ver van uw huis (CGVS 4, p. 7, 12). U stelde tevens dat u de smokkelaar 3 dagen voor uw vertrek reeds had ontmoet om concrete afspraken te maken voor uw vertrek. Deze ontmoeting vond eveneens plaats aan de boom in uw dorp, dezelfde plaats waar u ook afsprak op de dag van uw vertrek (CGVS 4, p. 13). Gewezen op de ongerijmdheid van uw verklaringen, kon u ook ditmaal geen afdoende verklaring bieden. U argumenteerde nogmaals dat u problemen had met tijdsaanduidingen en veel stress had (CGVS 4, p. 15). Zoals hierboven reeds geargumenteed, volstaat dit niet ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zelfs indien u niet in staat bent tijden en afstanden accuraat in te schatten, kon wel redelijkerwijze van u verwacht worden dat u kon aangeven of u de smokkelaar ontmoette in uw dorp zelf, aan een befaamde boom, dan wel buiten uw dorp op een onbestemde plaats in de velden. Ook op dit punt bleef u echter in gebreke.

Tot slot legde u ook volatiele en ongerijmde verklaringen af over de prijs die u voor uw illegale uitreis betaalde en het moment van de betaling. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw reis van Eritrea naar Ethiopië 70 000 Nakfa kostte (Verklaring DVZ, nr. 36). Tijdens uw tweede onderhoud vertelde u dan weer dat u de smokkelaar 80 000 Nakfa verschuldigd was, maar u zoveel niet kon betalen (CGVS 2, p. 16). U zei in eerste instantie dat u de smokkelaar niet betaalde en uw ouders het gevraagde bedrag na uw aankomst in Tigray betaalden (CGVS 2, p. 16). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u de smokkelaar niet op voorhand betaalde, paste u uw verklaringen aan en zei dat u de smokkelaar op voorhand 40 000 Nakfa had betaald. U spaarde dit bedrag bijeen en gaf het op voorhand aan de smokkelaar (CGVS 2, p. 17). Tijdens uw derde en vierde onderhoud gaf u een totaal andere versie van de feiten. Tijdens uw derde onderhoud zei u dat u de smokkelaar zelf maar 2 à 3000 Nakfa betaalde aangezien u niet meer geld had. U overhandigde dit geld op het moment dat jullie elkaar ontmoetten om te vertrekken (CGVS 3, p. 12-13). U zei tevens dat u de smokkelaar voor de dag van uw vertrek geen geld gegeven had (CGVS 3, p. 13), wat overduidelijk haaks staat op uw eerdere verklaringen. Tijdens uw laatste onderhoud herhaalde u dat u de smokkelaar een paar duizend Nakfa, ongeveer 2000, had betaald, maar situeerde u deze betaling op een heel ander moment. U gaf immers aan dat u de smokkelaar pas betaalde nadat u de grens met Ethiopië was overgestoken (CGVS 4, p. 12). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Toen u hierop gewezen werd, kon u geen aannemelijke uitleg bieden.

Toen u tijdens uw derde onderhoud geconfronteerd werd met eerdere verklaringen over het bedrag dat u aan de smokkelaar betaalde, antwoordde u dat u zich enkel kon herinneren dat de jongen, dit is uw dorpsgenoot, gezegd had dat de smokkelaar tot 10 000 kon vragen, maar u hem niet zoveel hebt gegeven en al zeker geen 40 000 (CGVS 3, p. 25), wat geen verschoning biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Vervolgens werd u gevraagd of u uw uitreis naar Ethiopië volledig zelf bekostigde dan wel of er ook nog iemand anders voor u betaalde. Hierop verklaarde u dat u de smokkelaar het geld had gegeven dat u had en uw familie u niet verteld had of er later iemand bij hen geweest was om geld te vragen. Toen u vervolgens om verduidelijking werd gevraagd zei u stellig dat uw familie niet betaald had, want ze u dit verteld zouden hebben indien dit het geval geweest was (CGVS 3, p. 25), wat andermaal haaks staat op uw eerdere verklaringen. U had tijdens uw tweede onderhoud immers uitdrukkelijk gezegd dat u na uw aankomst in Ethiopië naar huis in Eritrea belde. Uw moeder vroeg u waar u was, waarop u zei dat u in Tigray was. Ze vertelde u dat er een jongen was die hen kwam zoeken om geld te betalen, waarop u antwoordde dat ze hem moest helpen omdat hij u hielp de grens over te steken (CGVS 2, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dat u uw familie had gebeld om de smokkelaar te betalen. U wierp op dat u hen belde om losgeld te betalen toen u in Libië was (CGVS 3, p. 25). Deze argumentatie gaat echter niet op aangezien u eerder uitdrukkelijk zei dat u na uw aankomst in Ethiopië vanuit Tigray naar uw moeder had gebeld.

Toen u tijdens uw vierde onderhoud geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande het bedrag en het moment waarop u de smokkelaar betaalde, kon u evenmin afdoende verschoning bieden. U herhaalde dat u de smokkelaar geen 40 000 Nakfa had gegeven, maar het geld dat u op dat moment had. U vervolgde dat u zich niet meer herinnerde of u hem dit geld had betaald tijdens jullie wandeling of na aankomst aan de grens, maar u was er zeker van dat u geen 40 000 hebt gegeven, want zoveel had u niet. (CGVS 4, p. 15). Tijdens ditzelfde onderhoud had u trouwens ook gezegd dat de smokkelaar initieel 80 000 Nakfa wilde, maar hij zijn prijs uiteindelijk verlaagde tot 40 000 Nakfa (CGVS 4, p. 12), wat eveneens haaks staat op uw eerdere verklaringen dat uw uitreis van Eritrea naar Ethiopië respectievelijk 70 000 (Verklaring DVZ, nr. 36) en 80 000 (CGVS 2, p. 16) Nakfa kostte. Het loutere feit dat u ongeschoold bent (CGVS 3, p. 6 – CGVS 4, p. 3) volstaat niet om deze tegenstrijdigheden te verschonen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in uw dagdagelijkse leven omging met geld. Zo ging u zelf inkopen doen op de markt (CGVS 2, p. 7 – CGVS 3, p. 4, 5 – CGVS 4, p. 6) en kon u zelfs de evolutie in de verkoopwaarde

van een schaap duiden (CGVS 3, p. 5 – CGVS 4, p. 4). Zodoende kon er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen over de prijs die u voor uw illegale uitreis betaalde, quod non.

Volledigheidshalve zei nog toegevoegd dat u afkomstig bent uit een dorp in de grensregio met Ethiopië (CGVS 2, p. 5, 9, 15 – CGVS 3, p. 10) en u zich binnen deze regio regelmatig verplaatste (CGVS 2, p. 7 – CGVS 3, p. 4-7 – CGVS 4, p. 5-6), zodat het loutere feit dat u bepaalde geografische kennis heeft van het grensgebied tussen Eritrea en Ethiopië op zich geenszins volstaat om uw illegaal vertrek aannemelijk te maken.

Omwille van het geheel van bovenstaande elementen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde illegale vertrek. Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud met deze vaststelling geconfronteerd werd, hield u vast aan uw beweerde illegale vertrek. U voegde nog toe dat het vertrek van uw man zijn zaak is, u in het donker bent gewandeld, maar u geen informatie kan geven over de datum en het uur van uw vertrek en het moment waarop u de smokkelaar betaald hebt, voor of na uw vertrek, niet veel uitmaakt en u veel kan vergeten (CGVS, p. 15). Ook op andere momenten tijdens uw persoonlijke onderhouds bij het CGVS had u aangegeven bepaalde dingen te zijn vergeten, al dan niet door de stress (CGVS 3, p. 10, 12, 24, 25 – CGVS 4, p. 5, 14, 15, 16). Aangezien u geen enkel medisch attest neerlegde dat de door u verklaarde geheugenproblemen staft, kan ook dit argument niet weerhouden worden ter verschoning van de hierboven gedane vaststellingen.”

Het geheel van bovenstaande motieven, die draagkrachtig zijn, steun vinden in verzoeksters administratief dossier en op grond waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde illegale vertrek uit Eritrea, wordt door de verzoekende partijen onverlet gelaten in hun verzoekschrift. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat de verzoekende partijen hun land van herkomst op een legale manier hebben verlaten. Logischerwijze impliceert dit dat zij Eritrea hebben verlaten met de toestemming van de Eritrese autoriteiten en dat bijgevolg geen vrees voor vervolging omwille van een illegaal vertrek kan worden aangenomen.

Gezien het vrijgesteld zijn (of vervuld hebben) van de nationale dienstplicht blijkt de beschikbare informatie in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijging van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten (AD verzoeker, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 4, EASO, “*Eritrea. National service, exit and return*”, september 2019, p. 43-44 ; COI Focus “*Eritrea, Uitreisvisa*” van 14 oktober 2021, p. 3), kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker gedeserteerd is en dat hij en verzoekster om die reden enige vrees dienen te koesteren bij terugkeer. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan voorts niet blijken dat Eritreeërs bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, een risico lopen op bestraffing (AD verzoeker, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 4, EASO, “*Eritrea. National service, exit and return*”, september 2019, p. 55-64).

De adjunct-commissaris kan vervolgens worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen als volgt overweegt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus “*ERITREA. Mobilisatie in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië*” van 18 augustus 2023, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat er sinds 2022, en zeker voor wat betreft de tweede helft van 2022, sprake is van een intensivering en veralgemening van de mobilisatie in Eritrea naar aanleiding van Eritrea’s deelname aan het conflict in het noorden van Ethiopië, waarbij minderjarigen, reservisten én personen die voorheen niet langer dienstplichtig waren [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst], op grote schaal verplicht zijn gerekruteerd voor militaire- of burgerlijke dienst. In november 2022 tekenden de Ethiopische Federale regering en het Tigray People’s Liberation Front – protagonisten in de oorlog in het noorden van Ethiopië – te Pretoria de overeenkomst voor duurzame vrede en een permanente stopzetting van de vijandelijkheden, alsook wordt daaropvolgend in Nairobi een akkoord gesloten aangaande de tijdslijn ter implementatie van het akkoord van Pretoria. Deze overeenkomst stipuleert een terugtrekking van buitenlandse en niet-federale troepen uit de regio. Het Eritrese leger trok zich daarop gedeeltelijk terug uit bepaalde delen in het noorden van Tigray. In de zomer van 2023 zijn nog steeds Eritrese troepen aanwezig in de grensenclaves in het noorden van Tigray, alsook bezetten ze nog steeds het grootste deel van Irob en de gebieden rond Tserona en Zalambessa, Badme en gemeentes rond Sheraro. Hoewel bronnen aanvankelijk melding maakten van aanhoudende mobilisatie in Eritrea, ook na het staakt-hetvuren en de vredesovereenkomst van november 2022, wordt in februari 2023 melding gemaakt van het feit dat de meeste leden van de Eritrese reservetroepen terugkeren naar hun burgerlijke leven. Er werden geen indicaties gevonden in de geraadpleegde bronnen van mobilisatiecampagnes in Eritrea na februari 2023. Personen die voorheen gemobiliseerd werden in het kader van de oorlog in het noorden van Ethiopië, zouden zijn teruggekeerd naar Asmara. Uit de informatie komt verder naar voren dat de rekrutering in de nationale dienstplicht – zoals deze verliep voorafgaand aan het uitbreken van, en Eritrea’s deelname aan, de oorlog in

het noorden van Ethiopië – dan wel wordt voortgezet, doch nergens blijkt uit deze informatie dat er op heden nog sprake zou zijn van de gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht, van personen die niet langer dienstplichtig zijn [vrijgesteld / ontslagen / niet in aanmerking komend voor dienst]. Gezien u op legale wijze Eritrea heeft verlaten en vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, alsook dat u op het moment dat u Eritrea verliet, geen verplichtingen had in het kader van de nationale dienstplicht. Op grond van bovenstaande informatie dient verder vastgesteld dat er geen indicaties bestaan dat u – omwille van het uitbreken van de oorlog in het noorden van Ethiopië in november 2020, de deelname van het Eritrese leger in deze oorlog, en de intensieve mobilisatiecampagne in Eritrea in het najaar van 2022 – op heden een toekomstige vrees voor verplichte rekrutering in de Eritrese nationale dienstplicht te koesteren zou hebben, indien u zou terugkeren naar Eritrea.”

De verzoekende partijen brengen zelf geen informatie of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan voorgaande motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en door de Raad worden overgenomen.

Verder wijzen de verzoekende partijen er in hun verzoekschrift op dat verzoeker de 2% (diaspora)taks heeft betaald om te mogen terugkeren van Israël naar Eritrea en stellen zij, onder verwijzing naar algemene informatie die zich in de administratieve dossiers bevindt, dat er geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar het gegeven of verzoeker effectief in aanmerking kwam voor het zogenaamde ‘diaspora statuut’ en dat er tegenstrijdige informatie is over de geldigheid en de voorwaarden van dit statuut. Uit de enkele omstandigheid dat verzoeker in Israël de 2% diaspora-taks betaald heeft om te mogen terugkeren naar Eritrea kan geenszins blijken dat hij als gevolg daarvan onder het specifieke ‘diaspora statuut’ zou vallen. Blijkens de informatie aanwezig in de administratieve dossiers, waarnaar de verzoekende partijen ook verwijzen in hun verzoekschrift, is de ‘diaspora status’ in hoofdzaak bedoeld voor Eritreeërs die in het buitenland verblijven en Eritrea telkens voor een korte periode willen bezoeken en wordt aan Eritreeërs die met het oog op het verkrijgen van de ‘diaspora status’ de vereiste documenten hebben ingediend een *Residence Clearance Form* afgeleverd door de bevoegde autoriteiten (zie COI-rapport “*Eritrea. National service, exit, and return*” van EASO van september 2019, p. 57). De verzoekende partijen leggen geen dergelijk document voor, noch maken zij duidelijk met welk nut zij dergelijke status zouden hebben willen bekomen, gelet op hun voorgehouden ononderbroken verblijf buiten Eritrea sinds hun vertrek uit het land in respectievelijk 2015 en 2017 en hun verklaarde vrees bij terugkeer. Hun verwijzingen naar passages uit voormelde informatie met betrekking tot de ‘diaspora status’ en de mogelijke gevolgen voor de geldigheid hiervan in geval van een permanente terugkeer naar Eritrea, zijn derhalve *in casu* niet dienstig.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift vervolgens nog stellen dat er tegenstrijdige tot geen informatie beschikbaar is over personen “*die zogenaamd amnestie*” verkrijgen, en dat zij na een periode van zes tot twaalf maanden opnieuw behandeld worden als Eritrese onderdanen die nooit vertrokken zijn en toch hun militaire dienstplicht dienen te vervullen, gaan ze er andermaal aan voorbij dat deze informatie betrekking heeft op personen die zich beroepen op het ‘diaspora statuut’. Wat de dienstplicht betreft, dient te worden herhaald dat in de algemene informatie beschikbaar in de administratieve dossiers geen indicaties kunnen worden gevonden van mobilisatiecampagnes na februari 2023 en dat nergens uit blijkt dat op heden nog sprake zou zijn van gedwongen mobilisatie en rekrutering in de nationale dienstplicht van vrijgestelde personen. Daar de vrijstelling van de nationale dienstplicht een voorwaarde is om het land legaal te kunnen verlaten, is er geen reden om aan te nemen dat de verzoekende partijen in deze zin een vrees zouden moeten koesteren bij terugkeer.

De door de verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De verzoekende partijen hun huwelijkscertificaat bevestigt louter dat zij getrouwd zijn (AD verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 2), wat niet wordt betwist. Het doopcertificaat, het vaccinatiebewijs en de geboorteakte van hun zoon bevatten louter informatie over zijn identiteit, inentingen en doopsel, maar hebben geen betrekking op de verzoekende partijen hun vluchtrelaas en vrees (*Ibid.*, nrs. 1, 6 en 7; AD verzoekster, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 4 en 5). De nationaliteitsbewijzen die de verzoekende partijen neerleggen kunnen enkel de identiteit van de personen in kwestie staven (AD verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 4 en 5; AD verzoekster, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 2, 3 en 7). Verzoekers negatieve beslissing in Zwitserland betreft de beoordeling gemaakt in Zwitserland, maar kan evenmin de door de verzoekende partijen gevreesde problemen bij terugkeer naar hun land van herkomst staven (AD verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3).

De medische verslagen en het attest van Solentra die verzoekster neerlegt kunnen respectievelijk haar medisch dossier en het feit dat zij psychologisch begeleid werd staven, doch hebben verder geen betrekking op de kern van haar relaas (AD verzoekster, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 1 en 8). De Raad stelt vast dat deze medische stukken door de adjunct-commissaris in aanmerking werden genomen om te oordelen dat in verzoeksters hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, zoals in de tweede bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“(…) Uit het medisch attest dat u neerlegde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS bleek immers dat u moeite had om lang te zitten (CGVS 1, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal. Zo werd u zowel tijdens het eerste, tweede als derde onderhoud meegedeeld dat u het moest melden indien u pijn had, even wilde wandelen of nood had aan een pauze (CGVS 1, p. 3-4 – CGVS 2, p. 3 – CGVS 3, p. 2-3). Het eerste onderhoud werd uiteindelijk stopgezet omdat u ziek was. In het kader van uw daaropvolgende onderhoud maakte u nooit melding van enig probleem ter zake, noch tijdens het onderhoud, noch na afloop ervan. Uit de overige medische documenten die in het kader van uw verzoek werden neergelegd, blijkt dat u kampt met psychische problemen en u op 13 april 2021 na een ruzie met uw partner een zelfmoordpoging ondernam door middel van het drinken van javel. De documenten in kwestie bieden echter geen enkel zicht op de aard, ernst en draagwijdte van uw medisch-psychologische problemen noch over de impact die deze psychische problemen zouden kunnen hebben op uw cognitieve vermogens en uw geheugen. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure noch dat bijkomende bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Tijdens uw derde onderhoud vermeldde u wel dat u gestrest was omdat u een kind met medische problemen heeft en u in tegenstelling tot andere landgenoten nog steeds geen beslissing betreffende uw asielerzoek had ontvangen (CGVS 3, p. 5-6, 23-24). U ging hiervoor reeds tweemaal naar de psycholoog (CGVS 3, p. 24). U maakte echter niet in concreto aannemelijk hoe uw psychologische toestand een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Na afloop van het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat het onderhoud voor u goed verlopen was en het onderhoud niet zo moeilijk was, maar u nerveus en emotioneel was omdat het zo lang geduurd had (CGVS 3, p. 28). Na afloop van het onderhoud maakte uw advocaat nog een medisch-psychologisch attest van Solentra d.d. 19 december 2022 over. Hieruit blijkt dat u bij deze organisatie in begeleiding was tussen 29/8/2022 en 26/9/2022 omwille van angst en depressieve klachten, gerelateerd aan traumatische gebeurtenissen, de geboorte van uw zoon Ja(…) bij wie een aangeboren chromosomale afwijking met repercussies op zijn ontwikkeling is vastgesteld. U stelde zich afhankelijk op van uw echtgenoot, isoleerde u en kwam mits stimulering weinig tot actie. De onzekerheid rond de uitkomst van de asielpprocedure woog bovendien zwaar op uw gezin. U had 3 sessies die zich vooral focusten op het rouwproces rond de aangeboren afwijking van uw zoon Ja(…) en rondde de begeleiding vervolgens zelf af, niettemin verdere begeleiding aangewezen werd. Ook hieruit kan niet geconcludeerd worden dat u omwille van uw medisch-psychologische toestand niet op zelfstandige en volwaardige wijze deel zou kunnen nemen aan onderhavige procedure en bijkomende bijzondere steunmaatregelen aan de orde zouden zijn. Bij aanvang van uw vierde en laatste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u zich fysiek en mentaal in staat voelde het onderhoud te volbrengen. U was ondertussen bevallen en uw oudste zoon was ondertussen ook opnieuw ok (CGVS 4, p. 2). U maakte in de loop van het onderhoud opnieuw melding van het feit dat u heel bezorgd was en stress had omwille van uw kind met het syndroom van Down en het lange wachten op een beslissing (CGVS 4, p. 16). U legde echter geen bijkomende medische stukken neer om uw verklaringen te ondersteunen en maakte evenmin in concreto aannemelijk dat u omwille hiervan niet op zelfstandige en volwaardige wijze deel zou kunnen nemen aan onderhavige procedure. U maakte noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud melding van enig probleem betreffende het verloop van het onderhoud, enkel van het feit dat vergissen menselijk is (CGVS 4, p. 17). Bij aanvang van uw derde onderhoud gaf u tot slot ook aan dat u medicatie nam om aan te sterken omdat uw gewicht aan de lage kant was tijdens uw zwangerschap. U gaf aan niet te weten of deze medicatie een effect zou hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS 3, p. 2-3). Noch tijdens, noch na afloop van deze onderhoud maakte u melding van enig probleem betreffende het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat verzoeksters bijzondere procedurele noden terdege in acht werden genomen. Uit de elementen van haar dossier kan verder niet blijken, en de verzoekende partijen tonen evenmin aan, dat de genomen steunmaatregelen niet afdoende waren of dat bijkomende maatregelen dienden te worden genomen teneinde verzoekster in de gelegenheid te stellen te voldoen aan haar verplichtingen en aanspraak te maken op haar rechten in het kader van haar administratieve procedure.

De door de verzoekende partijen neergelegde e-mails betreffende de medische situatie van hun zoon Ja., die trisomie 21 heeft (AD verzoekster, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 6), en de medische stukken die zij ter staving daarvan voegen bij hun aanvullende nota (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 1-6) hebben geen betrekking op hun vluchtrelaas en de door hen aangehaalde vrees omwille van een vermeend illegaal vertrek uit hun land van herkomst. Waar zij in hun aanvullende nota voor het eerst aanvoeren te vrezen dat hun zoon Ja. bij terugkeer naar hun land van herkomst zal worden gestigmatiseerd en uitgesloten door zijn gemeenschap omwille van zijn mentale beperking, dient andermaal te worden gewezen op de medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partijen, op grond waarvan zij ertoe gehouden zijn alle relevante elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming van bij aanvang van de procedure aan te brengen bij de asielinstanties, teneinde deze in staat te stellen een beslissing te nemen. Uit hun administratieve dossiers kan nergens blijken dat de verzoekende partijen eerder een vrees omwille

van de medische situatie van hun oudste zoon hebben aangehaald. Te dezen beperken zij zich er in hun aanvullende nota toe te citeren uit algemene informatie, zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken noch de vrees die zij in dit verband aanvoeren verder te concretiseren. Aldus blijven de verzoekende partijen in gebrek *in concreto* aannemelijk te maken dat zij of hun zoon Ja., die kan rekenen op hun ouderlijke hulp en bescherming, bij terugkeer naar hun land van herkomst met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zullen worden vervolgd omwille van diens mentale beperking.

De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De asielprocedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen op basis van de medische situatie van de verzoekende partijen hun zoon. Om op grond van deze medische situatie hun verblijf te regelen, dienen de verzoekende partijen zich dan ook tot de daarvoor voorziene procedure te wenden.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Eritrea, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst vervolging dienen te vrezen omwille van een vermeend illegaal vertrek, noch dat verzoeker er niet meer op legale manier naar kan terugkeren omdat hij zijn uitreisvoorwaarden zou hebben geschonden en zijn paspoort niet meer geldig is, noch dat zij of hun oudste zoon omwille van diens medische toestand dreigen te worden geconfronteerd met stigma of uitsluiting die dermate systematisch of ernstig is dat sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in de administratieve dossiers noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie.

De verzoekende partijen voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud – en in het geval van verzoekster, meerdere persoonlijke onderhouds – kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT